

STEFAN
AHN HEM

MOTIVUL X

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

București
2020

Motiv X

Stefan Ahnhem

Copyright © 2018 Stefan Ahnhem

Editie publicata pentru prima data in Suedia in 2018 de Bokförlaget Forum
Editie publicata pentru prima data in limba engleza in Marea Britanie in 2019
de Head of Zeus Ltd

Copyright traducere in engleza © 2019 Agnes Broomé

Copyright design coperta © Nils Olsson, OINK

Editie publicata prin intelegera cu Salomonsson Agency

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

 www.litera.ro

Motivul X

Stefan Ahnhem

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea in limba romana
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mihaela Serea

Coreditor: Cătălina Călinescu

Prepress coperta: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AHNHEM, STEFAN

Motivul X / Stefan Ahnhem;

trad. din lb. engleză: Dana-Ligia Ilin. -

București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4821-1

I. Ilin, Dana-Ligia (trad.)

821.111

PROLOG

24 august 2007

Inga Dahlberg a încercat să-și împingă gândurile spre altceva. Fie și pentru câteva minute. Spre cerul de august fără nori sau spre muzica din căști. Spre faptul că nu se simțea deloc obosită, cu toate că era la a treia tură pe poteca albastră. Sau spre Ramlösa Brunnspark, în care vegetația era atât de bogată, încât nu puteai vedea mai mult de un metru și ceva în nici o direcție.

Dar, ca furnicile care, în mod inevitabil, ajung întotdeauna în bucătărie, gândurile sale se întorceau cu încăpățânare la planul pe care îl repetase în cea mai mare parte a timpului din ultimele săptămâni. Planul care, în mai puțin de trei ore, avea să fie pus în aplicare și avea să-i schimbe întreaga viață.

De această dată nu trebuia să îngăduie vreunui lucru să meargă prost. Cel mai mic licăr de nesiguranță din privire sau tremur al vocii, și totul se termina. După toți acești ani, îl cunoștea prea bine pe Reidar. Ar fi exploarat imediat orice fisură din fațada ei, ar fi reluat controlul și ar fi subjugat-o, până ce ar fi ascultat iar de el, ca un câine bine dresat.

Dar, orice s-ar fi întâmplat și indiferent cum ar fi reacționat el, știa cum să procedeze ca să-l facă să ia un stilou și să semneze. Și, de îndată ce se întâmpla asta, ea și-ar fi înșfäcat geanta deja pregătită și ar fi pornit spre ușă.

Aproape că nu îndrăznea să credă că în numai câteva ore vor pleca. Și vor fi în drum tocmai spre Paris. Cel mai romantic dintre orașe. În sfârșit, gata cu furișatul și ascunsul. Cu toate mesajele codificate, cu îngrijorarea că în orice clipă poate fi prinșă asupra faptului. Ca să nu mai vorbim de stresul de a te duce la culcare în fiecare noapte cu bărbatul nepotrivit.

În seara asta se vor putea mișca nestingheriți în lume. Dacă vor avea chef, vor putea să stea pe o bancă și să se îmbrățișeze. Ea va putea să-și culce capul în poala lui și să se uite în același timp la el și la stele.

Ea și amantul său.

A gustat cuvântul. *Amantul*. Îi plăcea. Suna și tandru, și păcătos. Și ce-au mai păcătuit! Atât la el acasă, cât și la ea, sub duș și în mașină. Ca să nu mai vorbim de o bucată de plajă izolată de lângă râul Rå, unde au făcut lucruri pe care ea nici nu le crezuse posibile.

Și acum, acel capitol se încheia. Curând, el avea să treacă de la amantul ei la iubitul ei. Aveau să lase în urmă aeroportul Copenhaga, să bea șampanie, să toasteze și să se bucure că, în cele din urmă, visul lor s-a împlinit.

Dar n-a fost ușor. La început, el a șovăit și n-a vrut, iar ea s-a simțit ca un țânc smiorcăit. De-abia după ce i-a dat un ultimatum, amenințând că va dezvăluî legătura lor tuturor părților interesate, i-a venit și lui mintea la cap.

În mod normal, amenințările și istericalele nu erau stilul ei, dar nu mai putea să trăiască la infinit

o minciună. Și acum, privind în urmă, era clar că și el era în aceeași situație. Dintr-odată, el a intervenit și a preluat controlul, plănuind felul în care vor proceda.

Ea a fost cea care a ales Parisul ca destinație, dar el a cumpărat biletele, ba chiar a cheltuit nebunește pentru clasa întâi, și când se gândeau că în numai câteva ore vor sta acolo, ținându-se de mână, bucurându-se de spațiul mare în care să-și întindă picioarele, trebuia să se ciupească pentru a fi sigură că nu visează.

Dar mai rămânea câte ceva de făcut. De cum ajungea acasă, avea să facă duș și să deretice. Deja spălase geamurile și udase florile. Cearșafurile erau proaspăt spălate și nu trebuia decât să fie călcate, apoi putea să facă patul. *Boeuf bourguignon*, felul preferat al lui Reidar, fierbea înăbușit, așteptând să fie gustat și condimentat.

De vreme ce era vineri, el avea să bea o halbă după serviciu și să ajungă acasă aproape de șapte, în hainele lui de lucru împuște, pe care ea avea să le pună pentru ultima oară în coșul de rufe, în vreme ce el făcea duș. Apoi avea să aştearnă masa și să-l aştepte să se aşeze.

Și cam atunci, dacă totul mergea conform planului, el avea să-și dea seama că e ceva diferit și s-o întrebe de ce nu stă să mănânce cu el. Mai devreme sau mai târziu avea s-o tachineze în privința regimurilor ei de slăbire ratate, care întotdeauna o făceau să pară mai grasă, când adevarul era că slăbise treisprezece kilograme de când începuse să alerge.

Însă de data asta n-avea să-l lase să-i dea înainte fără să-l întrerupă. Cu vocea sa cea mai calmă și stăpânită, avea să-i spună că îl părăsește.

Ce-i drept, ar fi fost mai ușor să-i lase pe masă un bilet, ca să-l găsească atunci când se întoarce acasă. Însă, dacă voia ca el să semneze actele, n-avea încotro, trebuia

Respect pentru oameni și cărti

să-l privească drept în ochi și să-l facă să priceapă că s-a hotărât și că nu vor mai cina niciodată împreună.

În funcție de cum fusese acea zi, exista riscul ca el să sară de pe scaun și să devină brutal. Nu i-ar face ei vreun rău. Nu în acel moment. Dar era în stare să azvârle cât colo farfuria și, poate, chiar să răstoarne masa. Totuși, un rezultat mai probabil era să lase furia să-i umfle venele de pe față, în vreme ce o întreba, la fel de calm ca o oală sub presiune, unde mama naibii are de gând să plece. Cum poate fi aşa de naivă încât să credă fie și pentru o clipă că s-ar putea descurca fără el.

Apoi avea să înrăutătească și mai tare lucrurile, amintindu-i de acordul prenupțial și întrebând-o dacă creierul ei amărât a izbutit să uite că și casa, și mașina, și cea mai mare parte a mobilierului îi aparțin *de facto* lui.

Reidar adora să spună *de facto*. Era ca și cum ar fi simțit că îl face pe el mai înalt cu o jumătate de metru și afirmația lui, indiscutabil adevărată și irevocabilă. În acel moment, în care el va fi cel mai fuld și plin de adrenalină, ea avea să pună pe masă actele de divorț.

La început n-a înțeles de ce căștile, conectate la micul iPod, i-au fost smulse din urechi. Cu atât mai puțin ce era ceea ce i s-a înfipt, aproape tăind-o, în sânii și în clipa următoare în clavicule și gât. De-abia când s-a înclinat, neajutorată, pe spate a văzut firul de pescuit care licărea în soare.

Cerul era minunat, la fel de albastru și fără nori cum fusese toată vara. Pe lângă propriul puls, auzea ciripitul miilor de păsărele care se pitulau pe undeva, unde nu le putea vedea. Dar stai aşa, nu asculta muzică? Si de ce zacea pe spate în mijlocul potecii?

Și-a dus mâna la gâtul care o durea și s-a ridicat în capul oaselor. Ceafa îi zvâcnea. Probabil că nu și-a pierdut cunoștința mai mult de un minut sau două, aşa că încă are destul timp să pregătească totul înainte ca Reidar ajungă acasă.

Tocmai își aduna puterile să se ridice în picioare când a auzit cum trosnesc crengute în spatele său. S-a răsucit și a văzut frunzișul des de lângă potecă legânându-se.

- Hei? E cineva acolo? a strigat, cu toate că nu încăpea nici o îndoială. Tu ai pus firul acesta de pescuit? Hei!

Acum era furioasă și n-avea de gând să lase lucrurile aşa, chiar dacă nu prea avea timp de asta.

Însă, atunci când un bărbat s-a ivit din zidul de frunze, furia i s-a topit și și-a dat seama că ar trebui să se ridice imediat și s-o ia la goană. Dar nu putea. Era ca și cum forța de gravitație era mult mai puternică în locul în care stătea ea. La fel și cu privirea sa, care era atrasă fără puțină de scăpare spre el, care păsise pe potecă ținând în mână o lopată.

În ciuda cerului de vară fără nici un nor, purta un impermeabil gri închis și cizme de cauciuc atât de înalte, încât îi treceau de genunchi, contopindu-se cu pantalonii. Sub gluga impermeabilului, trasă peste cap, avea o căciulă de schi care îi acoperea întreaga față, în afară de ochii care priveau țintă.

Ea a tras aer în plămâni ca să țipe, dar n-a ajuns să facă, pentru că i-a zărit ceasul de la încheietură când el a ridicat lopata deasupra capului. Era un Omega Speedmaster, exact ca acela care o costase aproape tot salariul pe o lună.

Nu vedea decât întuneric. Banda adezivă care îi acoperea gura era aşa de strâns lipită, încât se temea că i se vor sfâşa buzele dacă încearcă să ţipe, în vreme ce restul feței părea lovit și umflat. Of, Doamne, probabil a lovit-o cu lopata.

Încă nu-i venea să credă că el era cel care pusese acea capcană din fire, a făcut-o să leşine cu o lovitură și acum a despuiat-o. Dacă n-ar fi fost ceasul Omega. Ori să se fi înșelat? Poate că vânzătorul a mințit-o că acea serie anume de Apollo este aşa de rară, ca să umfle prețul. Da, e clar că asta era. Sau trebuia să fie.

Oricum, ce importanță avea? Oricine o fi fost el, ea zacea acolo, încovrigată, goală, cu ochii și gura acoperite cu bandă adezivă, fără să știe ce urmează. Sau s-a terminat deja? Și-a făcut poftele cu ea și a lăsat-o acolo?

Era încă afară, atâta putea să-și dea seama. Dar nu era pe poteca de jogging din Brunnspark, iar prin banda care îi acoperea urechile auzea apă curgând.

De fapt, nu era chiar culcată, ci stătea în genunchi, cu labele picioarelor întinse în spate, ca într-o postură de yoga, cu brațele întinse în față. Era o poziție neplăcută, mai ales din pricina terenului dur, neregulat.

A încercat să înțeleagă ce înseamnă toate astea. De ce a lăsat-o despuiată, în această poziție anume.

Aproape că nu simțea durere. La față sau la trup. Era ca și cum o parte din ea ar fi fost amortită. Ca și cum trupul nu i-ar mai fi aparținut. Probabil că a drogat-o, nu exista altă explicație. Asta însemna că fusese inconștientă mult timp? Poate că ore întregi.

În orice caz, acum trebuia să plece și să ajungă acasă cât de repede cu putință, ca să facă duș și să pună totul în ordine înainte să se întoarcă Reidar. Speră

că nu este prea departe de casă și, cu un strop de noroc, vătămările fetei ar putea să nu arate prea rău.

Evident, el o să vrea să afle ce s-a întâmplat. Dar n-avea importanță. În ruptul capului n-avea să lase asta să-i strice planul. Primul pas era să încerce să-și dea jos banda adezivă fără să-și agraveze rănilor.

Însă, de îndată ce a încercat să ridice brațul, a înjunghiat-o durerea. O durere aşa de mare, că a tipat în dosul benzii. Radia din dosul palmei, răspândindu-se ca un fulger prin degete și încheietură și în sus pe braț. De asemenea, mâna părea să fie înțepenită. Ce i-a făcut? A încercat să miște cealaltă mână, dar a fost la fel. A durut-o atât de tare, că i s-a întors pe dos stomacul. A încercat să-și miște picioarele, însă durerea din pulpe a fost, poate, și mai puternică.

Era înțepenită. Cum reușise el... Nu putea nici măcar să asimileze gândul. Ce fel de monstru era ăsta?

- Măi, să fie. S-a trezit, a zis dintr-o dată o voce. Era și timpul.

Se întorsese. Sau a fost acolo tot timpul? Și nu suna ca vocea lui?

- Haide. Ridică-te. În patru labe.

Ea a înfruntat durerea și a făcut ce i s-a spus.

- Minunat. Vezi, poți să faci dacă vrei.

Suna ca vocea lui, zău că da. Însă nu putea fi el. Poate că era doar banda adezivă de pe urechi, care făcea ca amănuntele să fie greu de deslușit.

Îi simțea mâna înmănușată bătând-o ușor pe șold, de parcă ar fi fost un cal la târg. Apoi a început să-o mângeie pe șale și între picioare.

- Acum ai grija să nu te prăbușești iar. Dacă o faci, să zis cu tine, de-a binelea.

Era el. Nu mai încăpea nici o îndoială.

Respect pentru oameni și cărți

Era Ingvar. Ingvar Molander. Bărbatul pe care îl iubea mai mult decât orice pe lume, care fusese de acord, în cele din urmă, să-o ducă la Paris peste câteva ore.

Durerea a săgetat din mâini și pulpe când chestia aceea pe care era înțepenită a început să se miște. A țipat cât de tare a putut, dar n-a ieșit decât o bolboroseală.

Peste o clipă, a început să se incline într-o parte și în celalaltă și a trebuit să-și încordeze fiecare mușchi din trup ca să rămână în patru labe. Apoi a simțit apă rece spălându-i mâinile și, încetul cu încetul, a început să priceapă ce-i era sortit.

Partea întâi

13-16 IUNIE 2012

Poți să sapi oriunde, n-are importanță.

Dacă ajungi destul de adânc, în cele din urmă o să dai de miroș urât.

La început, Molly Wessman n-a prins decât o melodie abia deslușită. Dar, pe măsură ce creștea sunetul, a fost tot mai conștientă de acordurile dulci de harpă care însemnau că mai are cinci minute ca să se trezească și să-și conecteze creierul înainte să vină vremea să coboare din pat. Cinci minute în care putea să mai țină ochii închiși și să se întindă.

Se simțea odihnitară și nu se trezise deloc în timpul nopții, ceea ce era incredibil, având în vedere prezentarea pe care trebuia s-o facă în acea după-amiază în fața conducerii firmei. În mod normal, s-ar fi zvârcolit toată noaptea și ar fi ajuns la serviciu terminată. Acum, dimpotrivă, era convinsă că aveau să-i aprobe propunerea și să-i dea permisiunea să implementeze ultima serie de măsuri, absolut cruciale, de scădere a costurilor, necesare ca să redreseze situația.

Și trebuia să-i mulțumească noii aplicații pentru somn. Înainte, nu dormise niciodată mai mult de patru ore pe noapte. Era tot timpul sleită de puteri și își lăua concediu medical atât de des, încât până și colegii care aveau copii mici începuseră să se întrebe ce-o fi cu ea.

În cele din urmă, directorul a chemat-o în biroul lui și i-a spus ceea ce ea însăși nu fusese în stare să

vadă. Că se îndrepta direct spre epuizare. Apoi i-a dat numărul de telefon al unui terapeut și i-a spus de o aplicație care folosea sunete și diferite feluri de zgomot de fond ca să ajute creierul să se relaxeze, îmbunătățind astfel somnul.

Avusese un efect extraordinar și, mai mult, nu costa decât o mică parte din ceea ce plătise la terapeut pentru câteva conversații fără rost. Ba chiar îi dăduse destulă energie ca să meargă din nou la sală.

A respirat adânc, umplându-și plămânii aşa cum învățase la cursul de yoga, și a întins mâna spre telefonul de pe noptieră. Dar când a oprit deșteptătorul a observat ceva ciudat în secunda dinainte ca ecranul să se întunece.

De fapt, își interzicea să folosească telefonul când era în pat. Singura excepție era când pornea și oprea deșteptătorul. În noua sa viață, patul era zona liberă de ecran, împreună cu baia și masa de cină. Si totuși, nu s-a putut abține să tasteze PIN-ul și deblocheze telefonul.

S-a uitat din nou la ecran, fără să priceapă.

Pentru cineva care nu știa cum arată în mod normal ecranul, probabil că n-ar fi părut nici ciudat, nici nelinișitor. Însă ea știa și, când s-a uitat la el, a simțit cum crește panica. N-a trecut mult și apăsarea din piept a ajuns aşa de mare, că nu mai putea să respire.

Primul gând a fost că nu e telefonul ei. Însă ciobitura din colțul stâng de sus, de când l-a scăpat, era acolo, iar tasta de pornire dădea rateuri, aşa cum făcea în ultimele săptămâni.

Total era aşa cum trebuie.

Total, în afară de imaginea de fundal.

Ar fi trebuit să fie o poză cu Smilla, Boston-terrierul său cafeniu cu alb, care murise cu trei ani înainte

de cardiomiopatie hipertrofică. Însă nu era o poză cu Smilla.

Era o poză cu ea însăși.

O poză cu ea, dormind în patul său, cu exact același tricou pe care îl purta acum. Apărea până și pata de seara trecută, de la pasta de dinți, ceea ce însemna că fotografia a fost făcută în ultimele opt ore. Prin urmare, cineva intrase prin efracție în apartamentul ei.

Poate că nu era decât o eroare de funcționare. Sau vreo nouă funcție a aparatului de fotografiat, pe care o activase ea din greșală când s-a dus la culcare. Dar nu, fotografia era făcută de sus. Cineva trebuie să fi fost în dormitorul ei.

Oare i se facea o farsă? Era unul dintre mulții musafiri de noapte pe care îi adusese acasă în ultimii ani, care făcuse o copie după cheile ei? Cu toate că n-avea habar cum s-ar fi putut întâmpla asta fără ca ea să observe. Sau era un avertisment de la cineva de la birou că se pertase prea necruțător?

Întrebările țopăiau de colo colo ca niște mingi de ping-pong. Cu siguranță existau nemulțumiți în rândurile personalului, dar, oricât se trudea, nu-i venea în minte nimeni destul de pervers ca să facă aşa ceva.

Și apoi a izbit-o un gând.

Și dacă el era încă în apartament? Și dacă stătea chiar în dreptul ușii dormitorului, așteptând ca ea să iasă? Sau dacă era în...

A încercat să-și vină în fire și să se convingă că reacționează exagerat. Dar nu putea. Înainte de a îndrăzni să coboare din pat avea nevoie de ceva cu care să se apere. Altceva decât pernele și pilota. Poate lampa de pe perete. Cu toate că era departe de a fi arma ideală, era singurul lucru la îndemână care i-a venit în minte.